

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupený JUDr. Šárkou Línkovou, advokátkou, sídlem Jiráskova 972, Pardubice, proti žalovaným **1) Vězeňská služba České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, **2) Vazební věznice Praha Ruzyně**, sídlem Staré náměstí 3/12, Praha 6, **3) Vazební věznice a Ústav pro výkon zabezpečovací detence Praha Pankrác**, sídlem Soudní 988/1, Praha 4, **4) Věznice Pardubice**, sídlem Husova 194, Pardubice, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v postupu žalovaných, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. srpna 2023 č. j. 9 A 72/2021-334,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaným **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Šárce Línkové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která jí bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením odmítl podání žalobce označené jako „žaloba asi správní pro hrubé porušování zákona o výkonu trestu odnětí svobody s genocidními následky“. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. dubna 2022

č. j. 6 As 251/2021-54 usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl přitom k závěru, že podání žalobce nebylo návrhem na vydání předběžného opatření, jak dovodil městský soud, ale šlo na ně nahlížet jako na zásahovou žalobu. Nejvyšší správní soud proto zavázal městský soud, aby v dalším řízení ozřejmil, jaká konkrétní jednání žalobce namítá (v čem konkrétně spatřuje nezákonný zásah) a vůči kterým žalovaným směřuje.

[2] Z dalšího řízení před městským soudem vyplynulo, že žalobce byl v letech 2019–2021 ve výkonu trestu odnětí svobody ve Vazební věznici Praha Ruzyně (dále jen „věznice Ruzyně“), Vazební věznici a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Praha Pankrác (dále jen „věznice Pankrác“) a věznici Pardubice. V těchto věznicích mělo dle žalobcových tvrzení ze strany Vězeňské služby České republiky (dále jen „vězeňská služba“) docházet k řadě nezákonných zásahů do práv žalobce, a to až do 16. září 2021, kdy byl z věznice Pardubice převezen do Psychiatrické nemocnice Horní Beřkovice.

[3] Vězeňská služba se měla konkrétně dopustit následujících nezákonných zásahů: i) mylného sdělení o povaze vyšetření pro účely výplaty invalidního důchodu žalobce (dále jen „mylné sdělení o povaze vyšetření“), ii) nečinnosti při zajištění lékařského vyšetření žalobce pro účely rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o prodloužení invalidního důchodu (dále jen „nečinnosti při zajištění lékařského vyšetření“), iii) nedostatečného a liknavého zdravotního ošetření a následné nečinnosti při zajištění dalšího lékařského vyšetření žalobce (dále jen „nedostatečné zdravotní ošetření“), iv) odmítnutí a neumožnění rozmluvy s ustanoveným advokátem ve věci ústavní stížnosti (dále jen „zamezení přístupu k advokátovi“) a v) neposkytnutí psacích prostředků, opožděné odesílání korespondence a cenzurování odesílané a přijaté korespondence (dále jen „cenzura korespondence a neposkytování psacích prostředků“).

[4] K těmto zásahům mělo docházet v různých obdobích v závislosti na pobytu žalobce ve výše uvedených věznicích. Pro přehlednost vychází Nejvyšší správní soud z toho, jak tato období vymezil žalobce. K zásahům pod body i) a ii) mělo docházet ve věznicích Ruzyně, Pardubice a Pankrác v období od 24. ledna 2019 do 16. září 2021. K zásahu pod bodem iii) mělo docházet ve věznicích Ruzyně, Pardubice a Pankrác od dubna 2019 do 16. září 2021. A k zásahům pod body iv) a v) mělo docházet ve věznicích Ruzyně a Pardubice od dubna 2019 do 16. září 2021.

[5] Dne 16. srpna 2023 vydal městský soud v návěti uvedený rozsudek, kterým žalobu zčásti odmítl pro opožděnost (výroky I – III) a zčásti ji zamítl (výrok IV).

[6] Městský soud uvedl, že tvrzený zásah spočívající v mylném sdělení o povaze vyšetření a nečinnosti při zajištění lékařského vyšetření se odvíjí od žalobcem mylně pojatého sdělení o povaze vyšetření, k němuž došlo dne 12. března 2021 během jeho pobytu ve věznici Ruzyně. Tohoto dne byl žalobce vyzván, aby se pro účely vyplacení důchodu podrobil vyšetření zdravotního stavu, přičemž byl poučen, že nepodrobí-li se tomuto vyšetření, dojde k pozastavení vyplacení důchodové dávky. Od tohoto momentu se tedy podle městského soudu odvíjí běh dvouměsíční (subjektivní) lhůty pro podání žaloby podle § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce podal žalobu k poštovní přepravě dne 15. června 2021, tedy po uplynutí

pokračování

dvouměsíční lhůty. Městský soud proto dospěl k závěru, že soudnímu přezkumu může podléhat pouze období dvou měsíců před podáním žaloby (14. dubna 2021) do dne podání žaloby. Období předcházející (24. ledna 2019 – 14. dubna 2021) je tedy vyloučeno ze soudního přezkumu a pro toto období městský soud žalobu odmítl jako opožděnou. Obdobně (a se stejným závěrem) posoudil městský soud běh dvouměsíční lhůty ve vztahu k věznici Pardubice, kam byl žalobce 19. března 2021 přemístěn. Nad rámec uvedeného městský soud dodal, že pouhé sdělení o tom, co by mohlo nastat, nepodrobí-li se žalobce vyšetření, nelze považovat za nezákonný zásah, neboť tímto informováním nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[7] Městský soud dále přezkoumal další namítané zásahy spočívající v nedostatečném zdravotním ošetření, zamezení přístupu k advokátovi a cenzuře korespondence a neposkytování psacích prostředků. Městský soud uvedl, že tyto zásahy žalobce časově nevymezil, toliko je navázal na svůj pobyt ve věznici (do 16. září 2021). Uvedl dále, že se jedná o časově a věcně odlišná jednání, na něž lze usuzovat z řady stížností žalobce adresovaných vězeňské službě. Protože jde o další dílčí jednání, jejichž skutkovou podstatou byly odlišné okolnosti jednání žalovaných a jiné součinnosti či nesoučinnosti žalobce, bylo nezbytné, aby žalobce zásahovou žalobu k těmto jednotlivým jednáním uplatnil včas, při dodržení zákonné lhůty k podání žaloby. To však žalobce neučinil.

[8] Městský soud tedy meritorně projednal pouze zásahy, které žalobce namítal v době dvou měsíců do podání žaloby (tj. od 15. dubna 2021 do 15. června 2021). Žalobní námitky ve vztahu k dřívějším zásahům městský soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro opožděnost. Z tohoto důvodu městský soud neprovedl ani žalobcem navržené důkazy vztahující se k žalobním tvrzením za období, jehož se odmítnutí části žaloby týkalo, a posuzoval žalobní námitky pouze ve vztahu k věznici Pardubice, neboť tam se žalobce od 19. března 2021 nacházel.

[9] Vycházejí zejména ze spisového materiálu věznice Pardubice (především pak z vyřizování stížností žalobce adresované věznici, Okresnímu státnímu zastupitelství v Pardubicích a Generálnímu ředitelství vězeňské služby), dospěl městský soud k závěru, že namítaného mylného sdělení o povaze vyšetření, nečinnosti při zajištění lékařského vyšetření a nedostatečného zdravotního ošetření se věznice Pardubice nedopustila. Nepřisvědčil ani tvrzením žalobce týkajícím se cenzury korespondence a neposkytování psacích prostředků. Ze spisové dokumentace nevyplývalo, že by někdo ze zaměstnanců věznice zadržoval nebo ztěžoval odesílání korespondence žalobce nebo že by byla korespondence opožděně odesílána. Žalobce sám v tomto ohledu nic konkrétního neuváděl a jeho námitky byly toliko v rovině tvrzení. Věznice Pardubice se též nedopustila pochybení, že žalobci neposkytovala psací prostředky. Tuto povinnost neměla, neboť žalobce netrpěl nedostatkem finančních prostředků a psací potřeby si sám obstarával ve vězeňské prodejně a přijímal rovněž korespondenci od své matky, která mu psací potřeby mohla zaslat. Obdobně se městský soud neztotožnil s námitkou žalobce týkající se zamezení přístupu k advokátovi. Městský soud s odkazem na spisovou dokumentaci věznice uvedl, že to byl žalobce, který odmítl videohovor se svým právním zástupcem. Jako důvod uvedl, že není schopen dojet do místnosti určené pro realizaci videohovorů a vyžadoval invalidní vozík, přestože měl k dispozici chodítko i francouzské hole. Bližší okolnosti této události

však žalobce nijak nerozvedl, a nelze tedy přisvědčit, že by se věznice Pardubice v tomto ohledu dopustila nezákonného zásahu do práv žalobce.

[10] Městský soud se též vyjádřil k rozsahu svého dokazování a hodnocení důkazů vzešlých z činnosti vězeňské služby a zdůvodnil, proč nevyhověl žádosti žalobce na doplnění dokazování. Uvedl, že si je vědom toho, že vyřízení stížností žalobce orgány vězeňské služby jsou podklady vzešlými z její kontrolní činnosti, odmítl však, že by šlo o subjektivní názory žalovaných. Informace, z nichž soud vycházel, jsou podloženy úředně zaznamenanými a ověřitelnými skutečnostmi, nejsou věrohodně vyvráceny a jsou v nich též přímo citovány požadavky žalobce. Žalobce konkrétně zjištěné skutečnosti nepopřel a v žalobě s nimi nepolemizoval. Městský soud při jednání neprovedl dokazování, nevyhověl návrhům na provedení důkazů uplatněných v odstranění vad a v doplnění vyjádření žalobce, neboť neshledal, že by tyto důkazy, nadto pro vymezené relevantní období, přinesly zvrát skutkového stavu, který vyplývá ze spisového materiálu vězeňské služby a který soud s ohledem na obecný ráz tvrzení žalobce považuje za dostatečný. Žalobce nepředestřel taková tvrzení a důkazy, které by byly způsobilé vyvrátit konkrétní a několikrát shodně a kontinuálně prošetřené okolnosti chování věznice i žalobce tak, aby soud mohl shledat nezákonný zásah. Navrhované svědecké výpovědi osob, které nebyly přítomny konkrétním kontaktům se žalobcem v namítaných oblastech, stěží mohou konkretizovat okolnosti událostí a vyvrátit věcné podklady, které kontinuálně a doplňujícím způsobem vedly k vyřízení stížností žalobce.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[11] Dne 6. června 2023 napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) rozsudek městského soudu kasační stížností. V ní namítl, že městský soud nesprávně rozhodl o odmítnutí žaloby pro opožděnost, neboť výše uvedená jednání žalovaných jsou trvajícím nezákonným zásahem. Žaloba proti zásahu, který trvá v okamžiku podání žaloby, proto z povahy věci nemůže být opožděná.

[12] Dále městskému soudu vytkl, že nesprávně posoudil délku trvání nezákonného zásahu ze strany žalované věznice Pardubice, kde pobýval v době od 19. března do 16. září 2021. V celém tomto období docházelo k nezákonnému trvajícimu zásahu ze strany věznice Pardubice do práv stěžovatele, a městský soud měl proto posoudit celé toto období, a nikoliv jen vymezený časový úsek od 15. dubna do 15. června 2021.

[13] Městský soud měl dále pochybit tím, že neprovedl důkazy navržené stěžovatelem a jednostranně vyšel ze subjektivního pohledu žalovaných. Stěžovatel navrhoval doložení svých tvrzení zejména obsahem svých stížností, návrhy na výslech svědků, lékařskými zprávami, navrhovaným znaleckým posudkem a dalšími listinnými důkazy (např. celou zdravotnickou dokumentaci či spisem Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové při dozoru nad výkonem trestu odnětí svobody stěžovatele ve Věznici Pardubice). Tímto městský soud pominul podstatná skutková tvrzení stěžovatele opřena o důkazní návrhy, které mohly vést k přehodnocení skutkového stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, proč městský soud nepovažoval za důvodné provést skutková zjištění navrhovaná stěžovatelem, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele a proč neprovedl jím navrhované důkazy, resp. proč je považuje

pokračování

za liché, mylné nebo vyvrácené. V tomto ohledu je možné napadený rozsudek hodnotit též jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[14] Dne 12. října 2023 doručilo Nejvyššímu správnímu soudu vyjádření ke kasační stížnosti Generální ředitelství vězeňské služby České republiky (dále jen „Generální ředitelství vězeňské služby“). Uvedlo, že plně souhlasí se závěry městského soudu, a naopak odmítá argumentaci stěžovatele, který tvrzené zásahy v jednotlivých věznicích spojuje do tří zásahů trvajících v období od 24. ledna 2019 (respektive od dubna 2019) do 16. září 2021. Pro určení včasnosti zásahové žaloby je třeba rozlišovat mezi trváním nezákonného zásahu a trváním důsledků nezákonného zásahu, kdy lhůtu k podání žaloby je nutno počítat od okamžiku, kdy k zásahu došlo, třebaže snad účinky tohoto zásahu trvají. Generální ředitelství vězeňské služby se rovněž vyjádřilo, že u zásahů, ke kterým mělo dojít před 18. červnem 2019, již uplynula dvouletá objektivní lhůta pro podání žaloby. Uplynula též subjektivní lhůta pro podání žaloby, neboť stěžovatel musel mít vědomost o skutečnostech, na nichž zakládá svá tvrzení o většině nezákonných zásahů vězeňské služby. O tom svědčí jeho četné stížnosti a podání, které se obsahově překrývají s obsahem žaloby. Pokud jde o jednotlivé výhrady stěžovatele, ty byly předmětem řady šetření, a to jak ze strany vězeňské služby, tak městského státního zastupitelství, Generální inspekce bezpečnostních sborů a Ministerstva spravedlnosti, přičemž nebylo shledáno žádné pochybení. S ohledem na výše uvedené Generální ředitelství vězeňské služby navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a rozsudek městského soudu potvrdil.

[15] Dne 18. října 2023 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno vyjádření žalované věznice Ruzyně ke kasační stížnosti. Věznice pouze odkázala na vyjádření Generálního ředitelství vězeňské služby a uvedla, že se s ním ztotožňuje.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasačních námitek stěžovatele. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud předesílá, že není jeho úlohou, aby za stěžovatele dovozoval či dohledával tvrzení. Obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti totiž do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005 č. j. 7 Afs 104/2004-54). Stejně tak Nejvyšší správní soud předesílá, že důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se musí upínat k napadenému rozhodnutí městského soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. června 2003 č. j. 6 Ads 3/2003-73). Nestačí proto pouze zopakovat argumentaci, kterou stěžovatel zvolil v řízení před městským soudem nebo na tuto argumentaci toliko odkázat (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. října 2007 č. j. 8 Afs 106/2006-58). V tomto smyslu posoudil Nejvyšší správní soud i nynější kasační stížnost.

I. K opožděnosti žaloby stěžovatele

[18] Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. platí, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem *musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*

[19] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že se ztotožňuje s městským soudem v tom, že stěžovatel počátek a trvání jednotlivých namítaných nezákonných zásahů konkrétně nevymezil. Teprve spisová dokumentace vězeňské služby (především pak obsah a vyřízení stížností stěžovatele) mohla namítané jednání žalovaných alespoň přibližně časově zarámovat. Na základě provedeného dokazování městský soud identifikoval a popsal skutečnosti, s nimiž lze spojovat počátek běhu dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Své úvahy podrobně rozebral a vysvětlil.

[20] S úvahami městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti nepolemizuje, pouze obecně namítá, že šlo ze strany věznic o trvalý nezákonný zásah a že žalobní námitky nejsou z tohoto důvodu opožděné. Jak je však uvedeno výše, v nyní posuzované věci městský soud posuzoval několik nezákonných zásahů jdoucích v různých obdobích a různých věznicích. Pro úspěšné uplatnění kasační námitky bylo tedy nutné specifikovat, v čem konkrétně městský soud chyboval, když konkrétní zásah nevyhodnotil jako trvalý, u něhož by subjektivní lhůta neměla ani začít běžet. Jakákoliv argumentace chybí i ve vztahu k tak zásadním závěrům městského soudu, jako je například jím určený počátek běhu subjektivní lhůty dvou měsíců na 12. března 2021, kdy byl stěžovatel ve věznici Ruzyně vyzván, aby se pro účely vyplacení důchodu podrobil vyšetření zdravotního stavu. Stejně tak chybí jakákoliv relevantní argumentace k tomu, proč městský soud chyboval, pokud považoval jednotlivé zásahy za dílčí jednání (a nikoliv trvalý zásah), proti nimž se žalobce bránil opožděně.

[21] Jak již bylo řečeno výše, Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší, aby za stěžovatele kasační námitky dotvářel či vymýšlel stížnostní argumentaci. V rozsahu uplatněných kasačních námitek Nejvyšší správní soud proto toliko posoudil, zda se městský soud s žalobními body vypořádal a zda jeho zdůvodnění obстоjí. Na tuto otázku odpovídá kladně. Závěr městského soudu o odmítnutí části žaloby pro opožděnost je přesvědčivě zdůvodněný, logický a opřený o provedené dokazování. Uvedené platí i pro námitku stěžovatele týkající se nesprávně posouzené délky trvání nezákonného zásahu ve věznici Pardubice, neboť i v tomto případě městský soud své závěry vysvětlil a přesvědčivě zdůvodnil. Nelze uzavřít, že by jeho rozsudek byl v těchto závěrech nepřezkoumatelný.

II. K neprovedení navržených důkazů

[22] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. platí, že *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné*. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze 28. dubna 2005 č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, vyslovil, že „soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo však nezabavuje soud povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné.“ Na těchto závěrech Nejvyšší správní soud setrval například v rozsudcích ze dne 31. května 2007 č. j. 2 Afs 105/2006-90, ze dne 9. prosince 2010 č. j. 1 Aps 3/2010-86, ze dne 14. listopadu 2023 č. j. 7 Afs 221/2021-43 či ze dne 20. prosince 2018 č. j. 7 As 391/2018-28. Ke shodným závěrům dospěla konstantní judikatura Ústavního soudu, podle níž soud „musí ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. proč je nepřevzal pro základ svých skutkových zjištění, považuje je např. za liché, mylné či vyvrácené“ (srov. nálezy Ústavního soudu

pokračování

ze dne 16. srpna 2019, sp. zn. II. ÚS 1851/19, N 149/95 SbNU 298, dále nedávná usnesení Ústavního soudu ze dne 13. září 2022, sp. zn. III. ÚS 2359/22 či ze dne 22. února 2022, sp. zn. III. ÚS 2769/21). Z uvedené judikatury je zřejmé, že soud se musí k navrhovaným důkazům vyjádřit, přičemž musí uvést, co jej vedlo k závěru, že navrhovaný důkaz neprovede, případně z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné.

[23] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že městský soud vyšel převážně z důkazů obstaraných žalovanými, a to především z vyřízení stížností stěžovatele ze strany vězeňské služby. To však městský soud nijak nezastírá a uvádí, že přestože jde o podklady vzešlé z kontrolní činnosti žalovaných, poskytují obraz o skutkovém stavu věci, jsou podloženy úředně zaznamenanými a ověřitelnými skutečnostmi a nejsou věrohodně vyvráceny. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že stížnostní dokumentace žalovaných není vyjádřením jejich subjektivního názoru, ale opírá se o věcné záznamy, data a osobní výpovědi, včetně vyjádření vlastních požadavků stěžovatele. Za situace, kdy stěžovatel sám nekonkretizoval skutečnosti rozhodné pro kvalifikaci nezákonného zásahu vůči své osobě, nelze městskému soudu vytýkat, že vycházel z bohaté stížnostní dokumentace žalovaných a dokumentace dalších subjektů (například Generální inspekce bezpečnostních sborů a Ministerstva spravedlnosti) a pokusil se zde relevantní skutečnosti dohledat. K tomu byl ostatně zavázán již zmiňovaným zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 251/2023-54.

[24] Městský soud dále vysvětlil, proč nepovažoval za nutné provést důkazy navržené stěžovatelem. Nešlo totiž o skutečnosti, které by pro vymezené relevantní období přinesly zvrát skutkového stavu, jenž vyplývá ze spisového materiálu vězeňské služby a který městský soud s ohledem na obecný ráz tvrzení stěžovatele považoval za dostatečný. Městský soud objasnil, že navržené důkazy neprovedl, protože se netýkaly tvrzeného období či nesouvisely s tvrzenými zásahy. Návrh důkazem svědeckých výpovědí městský soud odmítl s odůvodněním, že šlo o svědecké výpovědi osob, které nebyly přítomny konkrétním kontaktům se stěžovatelem v namítaných situacích. Stěží proto mohou konkretizovat okolnosti událostí a vyvrátit věcné podklady, které kontinuálně a doplňujícím způsobem vedly k vyřízení stížností stěžovatele. Městský soud dále uvedl, že stěžovatel zjištěné skutečnosti nepopřel a nevedl s nimi žádnou polemiku.

[25] Uvedené zdůvodnění městského soudu, pokud jde o rozsah provedeního dokazování a potřebu provést důkazy navržené stěžovatelem, považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné. V této souvislosti nelze odhlédnout ani od toho, že v kasační stížnosti stěžovatel s tímto zdůvodněním městského soudu nikterak konkrétně nepolemizoval a toliko vyjmenoval důkazy, které by měl městský soud provést. Neuvedl konkrétní argumenty, proč je chybná úvaha městského soudu o neprovedení navržených důkazů, ani nepředestřel, jak by navržené důkazy mohly zvrátit zjištěný skutkový stav a hodnocení městského soudu stran nezákonného zásahu.

[26] Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud postupoval při dokazování v souladu se zákonem a jeho zdůvodnění neprovedení důkazů navržených stěžovatelem ob stojí. Nebyla zjištěna ani jiná vada zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované měly ve věci plný úspěch, nevznikly jim však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, pročez se jim náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[29] Stěžovateli byla usnesením městského soudu ze dne 29. července 2022 č. j. 9 A 72/2021-58 ustanovena jako zástupkyně advokátka. Hotové výdaje a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za který zástupkyni náleží 3 100 Kč (§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna ve svém souhrnu činí 3 400 Kč. Ustanovená zástupkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, proto se tato částka Kč zvyšuje o 21 % představujících výši této daně na konečných 4 114 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu